

лутане изъ пуститѣ гори, тѣ намѣрили светеца и му предали царското желание, да се срещнатъ. Св. Иванъ имъ казалъ:

— Предайте на моя братъ, че не е угодно на Бога ние да се видимъ на тоя свѣтъ. Нека царьтъ да построи палатката си на нѣкоя височина, а азъ ще наклада огънь и ще се видимъ.

Като чулъ тоя отговоръ царьтъ се натжилъ много. Св. Иванъ накладалъ огънь. Димътъ се издигналъ като стълбъ до небето. Царь Петъръ видѣлъ знака на светеца. Св. Иванъ видѣлъ палатката. И двамата прославили Бога и се поклонили единъ на другъ.

Рилскиятъ връхъ, на който царь Петъръ билъ построилъ палатката си, и до сега се казва „Царезъ връхъ“.

Следъ това царьтъ изпратилъ по своитѣ хора подаръци: злато, плодове и златна чаша, заедно съ собственоръчно писмо.

Ето частъ отъ това царско писмо:

„Като се научихъ за боголюбивия нравъ на твоята душа и за пустинния ти животъ, който си решилъ ангелски да прекарашъ,

като си се отрекълъ отъ всичко земно, азъ се зарадвахъ премного и съ голѣмо нетърпение поискахъ да видя твое преподобие и да се наслада отъ твоитѣ сладки думи... Азъ се събудихъ отъ дълбокъ сънъ и пожелахъ да видя твоята светостъ. А защото и отъ тая благодать се лишихъ, нещастниятъ азъ, по причина на многото мои грѣхове, моля се и припадамъ предъ твое преподобие да ми пратишъ нѣкое утешение...“

„Твое преподобие много-добре знае, какви сж свѣтскитѣ бури и отъ колко тъмни облаци се вълнуватъ царскитѣ сърдца.“

Като видѣлъ св. Иванъ изпратенитѣ отъ Царя подаръци, заедно съ писмото, и той му отговорилъ писмено.

Ето частъ отъ писмото на св. Ивана до царя:

„Да изпълня цѣлата твоя молба не мога, но поради вѣрата и усърдието ти, приемамъ само хранителнитѣ ти вещи, а златото (паритѣ) ти връщамъ назадъ, защото то е вредно за монаситѣ, а